

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי **מושה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי **חיים פינטו** זיע"א

פרשת משפטים

כ"ז שבט תשע"ט

958

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

4:58 | 4:44 | 4:52 | 4:38 **הדלקת נרות**

5:54 | 5:51 | 5:53 | 5:52 **מוצאי שבת**

6:31 | 6:28 | 6:29 | 6:31 **רבינו תם**

שבת מברכין, ראש חודש בימים שלישי-רביעי המולד לבילי שלישי בשעה 11:57 ו-15 חלקים

הילולא דצדיקיא

כז - רבי חיים בירדגו

כח - רבי וידאל אנג'ל ראב"ד בירושלים

כט - רבי נתן צבי פינקל הסבא מסלבודקא

ל - רבי מאיר המהר"ם מפאדובה

א - רבי צדקה חוצין מח"ס "מקץ נרדמים"

ב - רבי בן ציון רבין הכהן

ג - רבי אליעזר די אבילא זיע"א מח"ס 'מגן גבורים'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

משכיל לדוד

עבד נאמן לא שואל ותמה על אדונו

(לב) "ותקרא שמו ראובן כי אמרה כי ראה ה' בעיניי". וראיתי שרבים מן המפרשים שואלים מדוע התורה שינתה באלו שהקדימה השם לסיבה?

וחשבתי לתרץ בס"ד על פי מה שכתב בעל הטורים; "משה" אותיות השם, דהיינו שמו של הקב"ה. משה רבינו ע"ה עלה ונתעלה בקדושה ובטהרה למעלה משכל אנוש, וכמעט שהגיע לדרגת השכינה הקדושה כמו שנאמר (תהלים ח, ו) "ותחסרהו מעט מא- להים". כל מהותו רוחניות ואף גופו היה חפצא של תורה וקדושה ללא שום שיוור לחומריות. הוא זכה לישב במחיצתם של מלאכי מעלה ומן השמים עוד קודם לידתו היה הוא מוכן ומזומן להיות המושיע והגואל לעם ישראל, לכן לא ראתה התורה צורך למצוא עילה וסיבה מדוע נקרא שמו משה, כי דבר פשוט וברור הוא שהשם משה מורה על שם ה' יתברך, משה - אותיות השם, להודיע כי שם ה' נקרא עליו לכן הסיבה לשם שניתן לו בא בתורה רק כבדרך אגב "כי מן המים משיתיהו", אבל האמת היא שהשם ניתן לו להורות כי שם ה' נקרא בקרבו והוא קודש הילולים לה' יתברך והקב"ה מדבר מתוך גרונו.

וכך גם בשם ראובן, הנה לאה אמנו ע"ה עברה הרבה סבל ומכאוב עד שזכתה להביא את ראובן לאוויר העולם. עוד קודם שנישאה ליעקב הפסוק אומר (בראשית כט, יז) "ועיני לאה רכות" וכותב רש"י - שהיתה בוכה עד שנשרו ריסי עיניה, לפי שחששה שמא תיפול בידי עשו הרשע. וגם כשנישאה ליעקב אבינו ע"ה באותו הלילה שהחליף לבן את לאה ברחל, בודאי שליבה היה הולם מפחד שמא יגלה יעקב שאין היא רחל. והנה לאחר כל התלאות זכתה לבן קדוש וטהור שהביא לה אור לעיניים ושמחת חיים, ומיד קראה לו ראובן, מלשון אור-בן, שהבן הזה הביא לה אור ונחמה. אם כן לא היה כל צורך לחפש ולמצוא סיבה כלשהי לשם שניתן לו כי השם מורה על המציאות שחווה לאה, לכן הסיבה באה רק כבדרך אגב וכדבר משני, אולם עיקר השם שניתן לו היה פשוט וברור לכל מדוע הוא ניתן.

וכך כל אדם צריך לנהוג בכל אשר עובר עליו, אל לו לשאול ולברר ולמצוא סיבה ועילה מדוע קרה לו כדבר הזה ועל מה ולמה בא לו הצער הזה, כי עליו לדעת באופן פשוט וברור שזהו רצון ה' ומנת הסבל שבאה לו הכל במדויק במידה במשקל ובמשורה, לפי שהקב"ה הוא "אל אמונה ואין עוול צדיק וישר הוא", והוא יודע כיצד להנהיג את עולמו. ומה לו לאדם להיכנס בשיקוליו ולנסות למצוא טעם וסיבה למעשיו, ואם כך ינהג האדם הרי שזכה להיות עבד נאמן להקב"ה, ואשרי לו בזה ובבא.

"כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשביעית יצא לחפשי חנם" (שמות כא, א)

בפרשת יתרו קיבלו בני ישראל את התורה והבטיחו לאמר "נעשה ונשמע", ומעתה בפרשת משפטים הם מקיימים את הבטחתם ומתחילים בקיום המצוות, והתורה פותחת במצוות עבד עברי כדי שממנו נלמד להיות עבדים נאמנים להקב"ה.

כשם שהאדם מוכר עצמו לעבד עברי כדי שיהיה בידו לשלם את חובותיו, כך עלינו לדעת שאף בידינו חובות מרובים כלפי הקב"ה ומחובתנו לשלם לו עליהם.

הקב"ה מעניק לנו מתנות לרוב; חיים טובים, פרנסה ברווח, בריאות איתנה, אשה וילדים, ואלו הם חובות שהאדם צריך להחזיר להקב"ה ולשלם לו על אחת מיני אלף מאותן טובות, ומחובתו להודות לו עליהם ולא להיות כפוי טובה ולהתעלם מהן.

וכיצד היא דרך ההודאה לה' יתברך? כיצד משלמים על אותם טובות הנאה?

התשובה היא, על ידי שהאדם יהיה עבד נאמן לבוראו, וכמאמר הכתוב (ויקרא כה, נה) "כי לי בני ישראל עבדים עבדי עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים". וכשהוא מוסר נפשו לכבוד ה' יתברך ועמל בתורתו הקדושה וטורח בקיום המצוות, הרי שהוא עבד נרצע לאדונו ובכך משלם הוא לה' יתברך מקצת מן הטובות שהעניק לו.

ואלה המשפטים שמבקשת התורה מבני ישראל, "כי תקנה עבד עברי" כאותו עבד הנתון כל כולו לאדונו - כך כל אדם יבטל עצמו ודעתו לפני ה' יתברך ויפקיר את רצונותיו האישיים לכבודו ויהיה לו לעבד עולם - העושה את רצונו ומקיים את דברו בלבב שלם.

והרוצה להיות עבד נאמן לה' יתברך, עליו להאמין בו בכל לב ולבטוח בו, ולדעת שכל הקורות אותו וכל אשר עובר עליו בין לטוב ובין לרע הכל בהשגחה פרטית ומדוקדקת מאת הבורא עולם, ואל לא לחפש כל מיני סיבות למצבו ולנסות להבין מדוע ולמה קרה לו כדבר הזה, אלא עליו לילך בעיניים עצומות אחר הבורא יתברך ויבטח בשם ה' וישען על א-לוהיו. כי נסתרות דרכי ה' מאיתנו, ואסור לו לאדם להתיימר ולנסות להבין את דעת עליון ולמצוא טעם וסיבה לכל העובר על ראשו, אלא ילך בביטחון עם הקב"ה ויסמוך עליו כעבד נאמן הצועד אחר אדונו באש ובמים.

ודבר זה למדתי מהשם שניתן למנהיג ישראל משה רבינו ע"ה וכן ראובן ככור ישראל. אם נתבונן נראה שבכל השמות שניתנו לשבטים הקדושים, קודם התורה אומרת את הסיבה לשם שניתן ואח"כ אומרת את השם, ואילו במשה רבינו ע"ה קודם ניתן לו השם ואח"כ הסיבה "ותקרא שמו משה כי מן המים משיתיהו" (שמות ב, י) וכן בראובן נאמר (בראשית כט,

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מי זוכה להיקרא עבד ה'?

"אהבתי את אדני את אשתי ואת בני לא אצא חפשי" (שמות כא, ה) הכתוב מדבר על עבד הנאמן לבוראו העומד ומכריז בקול רם "אהבתי את אדני" הכוונה להקב"ה, "את אשתי" - זו התורה הקדושה, "ואת בני" - שהן המצוות והמעשים הטובים, ולכן "לא אצא חפשי" - מבקש אני להידבק באדוני ולא להיפרד ממנו לעולם.

רק מי שיתנהג כך יזכה לקבל את התואר הנכסף "עבד נרצע לאדוני", והקב"ה מבשר לו ומבטיח לו "ועבדו לעולם". אותו אדם יהא לעבד עולם בעולם הזה ובעולם הבא, וכשם שזכה לשרת את הבורא יתברך בנאמנות בעולם הזה - כך יזכה לעולם שכולו טוב.

תמיד עומדות נגד עיני דמויותיהם הקדושות של מורי ורבותי הצדיקים רבנו שמואל לאפיין זצ"ל, ומורי ורבי הצדיק הרב קאופמן שייבדל לחיים טובים, אשר גם בעת זקנותם, כל עסקם ושיחתם בתורה הקדושה היה מתוך עמל וביגיעה גדולה, כדברי חז"ל "זקן יושב בישיבה", וכל עסקם בתורה היה בשמחה עצומה ובזריזות כאילו הם נערים צעירים לימים.

לעולם לא ראיתי אצלם רפיון כלשהו בתורה או מושג של עצלות ועייפות, כי ידעו שאם מתחילים ללמוד ברפיון לבסוף מגיעים לביטול תורה ואז האסון הוא גדול. הנה יעקב אבינו ע"ה שהיה עמוד התורה - לעת זקנתו בקש מעט לישב בשלוה, כלומר הוא רצה ללמוד תורה בפחות עמל ומתוך נחת וכבר תבע אותו הקב"ה על כך וקפץ עליו רוגזו של יוסף כי ביחס לגודל רום מעלתו נחשב לו הדבר כרפיון בתורה ולכן נענש. מכאן ילמד האדם עד כמה צריך האדם להתרחק מן הרפיון ולהישמר מן העצלות בלימוד התורה ובקיום המצוות.

זכרני שלמד אצלנו אברך יקר שלעיתים קרובות היה מגיע באיחור לכולל, שאלתי אותו לפרש האיחור והוא ענה לעומתי "פשוט רציתי מעט לנוח... ידעתי שינכו לי מהמלגה החודשית הקבועה, אך חפצתי לנוח".

ומה עלה בסופו? הוא עזב לגמרי את עסק התורה ויצא לעבוד. ועל אף שבתחילה היה מתמיד גדול אולם כיון שרפו ידיו מן התורה וביקש לו את המנוחה ואת השלווה - הרי שלבסוף פרש מעסק התורה וכיום עובד הוא בעבודה פשוטה, ולצערי אף פרנסתו אינה מצויה לו ברווח. ואמנם עתה הוא מתחרט על מעשיו, אך את הנעשה אין להשיב כי כיון שעזב את ספסל הלימודים קשה לו לשוב. וכבר אמרו חז"ל "אם תעזבני יום יומיים אעזבך".

ועלינו לזכור כי אם רפיון בתורה מביא את עמלק להילחם בנו - הרי שביטול תורה של ממש מביא לעונש קשה ומר והוא חורבן בית מקדשנו (כמובא בנדרים פא, א) והאחד קשור בשני כי כשמתחילים להרפות ידיים בתורה לבסוף מגיעים לביטולה הגמור רח"ל.

אולם מי שהוא עבד נאמן לאדוני אינו מתעצל במלאכתו ואינו מתרפה בתפקידו ועומד הוא לשרת את אדונו בשמחה בזריזות ובחפץ לב. וזהו שנאמר במשה רבינו ע"ה (יהושע א, ב) "משה עבדי מת" גם כשהוא מת עדין הוא עבדי הנאמן כי גם בעולם האמת עומד הוא ומשרת לפני ה' יתברך. ויהי רצון שזוכה להיות עבדים נאמנים לה' יתברך העושים את רצונו באהבה ובשמחה וכן בחפץ לב, אמון ואמן.

פניני הפרשה

לא בכל מקום עושים פרשה

"ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם" (שמות כא, א)

פרשה זו מתחילה בדינים הנוגעים בין אדם לחברו, דיני נזיקין, חבלות, שומרים וכו'.

נשאלת השאלה, מדוע סידר מרן הבית יוסף את ארבעת חלקי שולחנו הטהור כך שחלק 'חושן משפט' הוא לאחרונה, הלא היה מהראוי לסדרו לראשון מארבע חלקי השלחן ערוך, כי הרי כן הוא הסדר בתורתנו הקדושה, כי מיד אחר קבלת התורה פותח "ואלה המשפטים".

תירוץ נפלא מובא בספר 'זכור ימות עולם' בשם האדמו"ר מסאטמר זצ"ל, שהב"י סידר כן ככוונה עמוקה, כי בשו"ע חושן משפט בתחילת הלכות דינים פוסק "מצוה לומר לבעלי דינים בתחילה, הדין אתם רוצים או הפרשה? וכל בית דין שעושה פרשה הרי זה משובח".

"על כן הבית יוסף שיכל את ידיו וסידר חלק חושן משפט במקום הרביעי של ארבע חלקי שו"ע, כי אילו היה מסדרו בחלק הראשון היו טועים וחושבים שבכל ד' חלקי שו"ע מצוה לפשר.

"אבל לא כן הדבר, כי בכל דיני השו"ע אי אפשר לפרש. אין פשרות, אין ויתורים. כי כל הדינים קשורים למצוות התורה, ובקיום המצוות אין מקום לפשרות רק צריך לקיימם כאשר קבעו חז"ל והפוסקים כיתד שלא תמוט. אבל בחלק חושן משפט בדינים שבין אדם לחברו, בענייני כספים - בזה יכול האדם לוותר ולהתפשר, אדרבה מצוה להתפשר בכדי להימנע ממחלוקות".

ומי ישלם על ביטול תורה?

"אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן ורפא ירפא" (שמות כא, יט)

הקשה בספר 'כרם הצבי', שהרי אמנם אותו מזיק משלם נזק, צער, ריפוי, שבת ובושת, אולם ישנו גם ביטול תורה שגרם לאדם הניזק, ואותו מי ישלם? ועל תפילתו מי יכפר?

ותירץ שבאמת עוון ביטול תורת הניזק נופל על המזיק, אך כל זה דוקא אם הניזק היה עוסק לפני ההיזק בתורה, וכן גם לאחר שהחלים חוזר לעסוק בתורה כמנהגו. אבל כאשר הניזק "יקום והתהלך בחוץ" - לא די לו שאינו מיצר על זמנו שהלך לבטלה, אלא מבלה בחוץ, הרי מוכיח הוא בזה שהמזיק לא גרם לו כלל לביטול תורה, ולכן - "וניקה המכה" היינו מביטול תורה, "רק שבתו יתן ורפא ירפא".

שכרו הרוחני של החמור

"כלכל תשליכון אותו" (שמות כב, ל)

הנה, צריך להתבונן על השכר שקיבלו הכלב והחמור לדורי דורות. הכלב שלא נבח במצרים זכה להבטחה שישליכו לפניו את העצמות, ואילו החמור שנשא את העם בצאתו ממצרים אל המדבר, זכה שבו מקיימים את מצות פטר חמור.

ובאמת מדוע הכלב קיבל שכר גשמי של עצמות, ואילו החמור זכה להרבה יותר מכך, שבאמצעותו מקיימים מצוה?

לימוד גדול מבאר הגר"י זילברשטיין שליט"א ב'עלינו לשבח', שההבדל נעוץ בכך שהכלב היה פסימי; הוא רק לא נבח, אבל החמור עשה פעולה של ממש למען עם ישראל, בנושאו אותם על גבו, ולכן הוא זכה לשכר הרבה יותר גדול.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

וישתחו למען ה' אשר נאמן קדוש ישראל ויבחרך", ואומר (שם ס"א) "ונודע בגוים זרעם וצאצאיהם בתוך העמים כל רואיהם יכירו כי הם זרע ברך ה'".

רבי שמעון בן יוחאי אומר; מאי דכתיב (קהלת ז) "החכמה תעזו לחכם מעשרה שליטים אשר היו בעיר", וכי עשרה שליטים הם בעיר והלא אין בעיר אלא שליט אחד, ומה תלמוד לומר מעשרה שליטים? אלא כל תלמיד חכם שהוא קורא ושונה ועוסק בתורה לשם שמים ועושה תשובה ומעשים טובים, הוא ניצול מן עשרה דברים קשים המחייבים את האדם.

ואלו הן; שתי עינים, שתי אזנים, שתי ידים, שתי רגלים, ופיו וגופו.

עיניו שהוא רואה בהם ממון שאינו שלו, שכך שנו חכמים במשנה "אל תתן עיניך בממון שאינו שלך", שהן שוקעות בארץ אפילו אם הם בשערי רקיע.

שתי אזנים שהוא שומע בהן דברים בטלים, שכך שנו חכמים במשנה "אל תשמיע לאזניך דברים בטלים", מפני שהן נכוין תחלה קודם לשאר אברים.

שתי ידים ושתי רגלים שהוא הולך וגונב וגוזל וחומס בהן, שכך שנו חכמים "לעולם יהא אדם הולך אל בית המדרש ויהא קורא ושונה, ויעשה בידו צדקות כל ימיו ויהיה מאכיל לרעבים ויהיה משקה הצמאים ויהיה מלביש ערומים וילך ויפדה שבויים. ואפילו אם אדם עושה כל זאת - אינו מספיק להבל היוצא מפיו אפילו שעה אחת, שנאמר (קהלת ו) "כל עמל האדם לפיהו". ופיו וגופו שהוא חוטא בהם.

באדם צדיק מושל יראת א-להים".

אמר דוד המלך; אני אגיד גדולתו וגבורתו ומלכותו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, שבכל יום ויום אדם נוצר ובכל יום ויום אדם נולד ובכל יום אדם חי ובכל יום ויום אדם מת ובכל יום ויום רוחו של אדם ניטלת ממנו ונתנה לבעל הפיקדון, ובכל יום ויום מכלכלין את האדם כתינוק היונק משדי אמו והכל כפרי מעשיו.

פעם אחת היו רבותינו יושבים בבית המדרש ואומרים אליהו מהיכן בא? יש מהם היו אומרים שהוא בא מזרעה של רחל, ויש מהן היו אומרים שהוא בא משבט גד, ויש מהן היו אומרים שהוא בא מזרעה של לאה.

ועד שהם היו יושבין ועוסקים בכך, בא אליהו זכרוננו לטובה ולברכה ועמד לפניהם, ואמר להם רבותינו מפני מה אתם מצטערים על זה? אין אני בא אלא מזרעה של רחל.

אמר רבי יוסי, פעם אחת הייתי מהלך בכרך גדול של המדינה וראיתי את הראש שהוא רוכב על סוס חשוב מאד, והיו עמו כל גדולי אותו המקום. וראה הראש תינוקת אחת בת ישראל מוכת שחין ומושלכת באשפה, כיון שראה אותה הראש מיד ירד הראש מן הסוס והשתחוה לה. מיד כעסו עליו כל השרים הגדולים ואמרו לו, לזאת הבזויה אתה משתחוה? מיד אמר להם אל ירע לכם בעיניכם שכל גדולי מלכות של עכו"ם עתידין להשתחוות להם, שנאמר (ישעיה מ"ט) "כה אמר ה' גואל ישראל קדושו לבזה נפש למתעב גוי לעבד מושלים מלכים יראו וקמו שרים

בוא וראה ולמד מדרכיו של משה רבינו ע"ה שנאמר (שמות י"ז) "וידי משה כבדים ויקחו אבן וישימו תחתיו וישב עליה". וכי לא היה לו למשה רבינו כר וכסת שישב עליה? אלא אמר משה בדעתו הואיל וישראל שרויין בצער - אף אני אהיה עמם בצער. מכאן אמרו אשרי למי שהוא מצער את עצמו עם הצבור שנותנין לו שכר הרבה מן השמים בשביל כך.

אשרי למי ששם את עצמו כשור לעול וכחמור למשא וכפרה החורשת בשדה, שנאמר (ישעיה ל"ב) "אשריכם זורעי על כל מים", מהו על כל מים? זו דברי תורה המשולה למים, ואם קרא אדם תורה - יקרא גם נביאים, ואם קרא נביאים - יקרא גם כתובים, אם קרא כתובים - ישנה גם משנה הלכות מדרש ואגדות וירבה בשיבה וימעט בסחורה, אז מיד שורה עליו רוח הקודש והרי הוא בן העולם הבא, שנאמר (שמואל ב, כג) "רוח ה' דבר בי ומלתו על לשוני. באותה שעה אומר לו הקב"ה; העולם הזה והעוה"ב, שלי ושלך הם. בית המקדש שלי ושלך הוא וכו'. לכך כתיב מיד בתריה (שם) "אמר א-להי ישראל לי דבר צור ישראל מושל

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

את הסיפור הבא, על קדושתו של הצדיק רבי חיים פינטו הקטן זיע"א, סיפר הצדיק רבי משה אהרן פינטו זיע"א. וכך הוא סיפר:

"שלחתי את אשתי לעיר קזבלנקה (דאר לבדא) בה שכרנו דירת מגורים, ושם הנחנו נר נשמה כדי להדליקו לעילוי נשמת אבי הצדיק רבי חיים פינטו הקטן זיע"א. אשתי היתה מדליקה את הנר, והוא נשאר לדלוק חמשה ימים רצופים".

שבוע ימים לפני ראש השנה, רצתה הרבנית לשוב לעיר אסוויא, מה גם שבאותו זמן התקיימה באסוויא ההילולא של הצדיק רבי חיים פינטו הגדול זיע"א. ומה עושים? היא נתנה איפוא את מפתחות הבית בקזבלנקה לאחיה מסעוד, כדי שהוא יבוא תמיד להדליק את הנר לעילוי נשמת הצדיק.

הדוד ר' מסעוד היה גר במארקש, פרנסתו היתה ממסחר שבו היה עוסק, רוכש סחורות רבות ואותם היה משווק לחנויות. הוא היה נוסע תמיד במשאית בקו מארקש - קזבלנקה, ולכן ידעה אחותו, הרבנית של רבי משה אהרן, כי הוא יוכל למלא את מקומה ולהדליק את הנר ברציפות, לעילוי נשמת הצדיק רבי חיים הקטן.

"יום אחד כשהגיע לבית בקזבלנקה כדי להדליק את הנר, הוא נזכר לפתע שהוא שכח לקחת את התיק של הכסף מתוך המשאית. הוא פחד מאוד שמא משהו פרץ לתוך המשאית ונטל עמו את הכסף הרב, שכן בתיק הזה היה סכום כסף גדול של שלוש וחצי מיליון פראנק..."

"ולמרות זאת מסעוד לא זנח את המצוה. הוא הדליק את הנר, והתפלל בזכות הצדיק ואמר: "רבי חיים פינטו, אני מבקש שבזכותך ה' ישמור לי את השקית בזכות המצוה הזאת". לאחר מכן יצא מיד החוצה אל המשאית".

"בהגיעו אל המשאית, ראה לתדהמתו אדם גוי היושב ליד ההגה כשבידו התיק עם הכסף. מסעוד שאל אותו: 'מה מעשיך כאן? וכך השיב לו הגוי 'רצתה לתוך המשאית כדי לגנוב, אבל באותו רגע שבו לקחתי את התיק הרגשתי שאני נדבקתי לכסא מבלי יכולת לזוז אנה ואנה, ולכן אני לא יכול לזוז ממקומי ולעזוב את המשאית. ותדע שלא לקחתי כלום מהכסף".

ר' מסעוד ביקש ממנו להחזיר לו את התיק ולצאת מהמשאית. משהחזיר את התיק יכל לצאת מהמשאית, וכך כל הכסף נשאר בשלמותו אצל מסעוד.

והנה, כל מי שיקרא את הסיפור הזה, ירגיש מיד מיהו זה ששמר על הכסף, כמו שכתוב (תהילים קכא, ד) "הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל". כשאדם ישן יש מי ששומר עליו שלא ימות. ואם כן, כשאותו אדם פרץ לתוך המשאית שמר הקב"ה על הכסף השייך לאדון מסעוד בזכות הצדיק, עד שאותו פורץ "נתקע" במשאית ולא יכל לצאת ממנה. ואפשר שרבי חיים עצמו היה בתוך המשאית כדי לשמור על הכסף. וזהו שאמרו גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם. [ספר "שנות חיים"]